

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Sacramentis. In qua Tractatibus decem de Sacramentis in genere, tum
speciatim, videlicet de Baptismo, Confirmatione, Eucharistia spectata ut
Sacramento, & ut sacrificio: de Pœnitentia, de Suffragiis, Indulgentiis, &
Iubilo, de Bulla Cruciat, de Extrema-unctione, & demum de Ordinis
Sacramento ...

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

Qualiter ex confessione facta habenti potestatem absoluendi à reseruatis
cesset reseruatio, ita ut pœnitens possit ea peccata fateri sacerdoti
iurisdictionem habenti in peccata non reseruata. §. 6

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76649)

nario, ut consuetudo obtinuit. In societate tamen soli ordinario Confessori domus confiteri ter agentes possunt. Sic insinuat Suarez tom. 4. de relig. tract. 8. lib. 2. cap. 17. num. 2. & 4. Si vero accidat (inquit prædicta generalis instructio) ut aliquis tanquam hospes sit in aliquo Collegio: diu tamen ibi moraturus, puta spatio vnius, aut alterius circiter mensis: si is eo tempore in casum aliquem referuatum incidere poterit, ac debet absolui à Superiore illius loci, in quo est, vel de eius licentia, tanquam si proprius esset eius subditus, sine obligatione sistendi se superiori eius loci, ad quem proprie pertinet.

20. Quæstio sexta: An superior localis, v.g. Abbas, Prior, Guardianus, Præpositus, Rector Domus, vel Collegij si incidat (quod Deus auertat) in casum aliquem ex iis, qui sibi ex Congregatione generali, vel provinciali referuati sunt, possit eligere Confessarium, qui illum absoluat absque obligatione villa se superiori maiori sistendi, sicut ipse potest absolvere sibi subditos? Eadem quæstio est de Parocho, cui casus episcopales referuati sunt, an possit eligere Confessarium, qui eum à referuatis absoluat? Ratio dubitandi est: quia ea potestas absoluedi à referuatis Prælo conceditur comparatione suorum subditorum: at ipse Prælati non est sibi subditus. Ergo comparatione sui nullam habet potestatem. Non enim ultra personas designatas in commissione est extendenda iurisdic-tio ex textu in c. P. & G. de officio delegati. atque ita tradit Ludovic. Vega 4. p. casu 5.

21. Nihilominus verius est, Parochum, & quemlibet ex his superioribus eligere posse Confessarium, qui eum à casu referuato absoluat. Sic pluribus relatis firmat Thom. Sanch. lib. 8. de matr. disput. 3. num. 3. & 10. lib. 4. sum. cap. 37. numer. 42. Suar. disput. 30. de penit. sect. 2. Layman. lib. 5. sum. tract. 6. c. 10. quæst. 2. num. 17. Fautèque declaratio sacre Congregationis ab eisdem Doctoribus relata, qua affirmatur, Episcopum labentem in aliquem casum ex iis à quibus subditos absolvere potest, iuxta Trident. sess. 24. c. 6. eligere Confessarium posse, qui eum absoluat. Alias Parochus, alique superiores deterioris conditionis essent, quam subditi. Ratio est: quia eo ipso, quod Parocho, alisque superioribus localibus, quatenus tales sunt, peccatorum absolutio referuatur, possunt, cui voluerint, eam potestatem delegare: quia ordinaria est. Ergo Confessor sic delegatus poterit delegantem absolvere ex iurisdictione à delegante accepta.

22. Hæc ratio videtur probare, non solum posse Parochum, alioque superiores locales Confessarium eligere, cui eandem auctoritatem tribuant, ac ipsi habent in subditos, sed neque posse Episcopum Parocho, Provinciali, & Generali Præposito locali eam delegationem impedire: quia ipsi impedire non possunt, quod à iure communi statutum est. At, cum peccatum aliquod Parocho, Præpositi, & localibus referuatur ex iure communi, ei competit posse eam potestatem, ut pote ordinariam, delegare: non solum ut subditi ex prædicta delegatione absoluantur, sed et ipse Parochus, Præpositus, & localis absolui possit, ut multis relatis probat Thom. Sanch. lib. 8. de matr. tota disp. 3. & lib. 4. sum. cap. 37. num. 42. Nam ut inquit Suar. tom. 4. de religione, tractat. 8. lib. 2. cap. 19. numer. 37. cum peccatum aliquod Prælo conuenialiter referuatur, nullatenus illi noua iurisdic-tio ad illius absolutionem conceditur: sed non auferatur, quæ illi vi sui muneris, & ex iure competit. Iurisdictionem autem competentem ex iure nequit Prælati Pontifice inferior limitare. Ergo nequit Episcopus iurisdictionem ordinariam Parochi, neque Provincialis iurisdictionem Prælatorum conuenialiter ita restringere, ut eam indelegabilem faciat.

23. Sed contrarium verius videtur, posse, inquam, Episcopum aliquos casus, & peccata Parochorum sibi referuare, & Provinciali aliqua peccata Rectorum: nam in hac referuatione non immutatur iurisdic-tio ordinaria Parochorum, atque illorum Præpositorum localium, quatenus ipsis est à iure communi concessa. Etenim commune ius non concedit prædictis Parochis, & Rectoribus in omnia peccata, tum sua, tum subditorum, iurisdictionem: alios Episcopi, superioresque Prælati nulla sibi referuare possent, sed concedit iurisdictionem in ea omnia, quæ superiores Prælati sibi non referuauerunt. Ergo, si Episcopus peccata aliqua tuorum Parochorum sibi referuat, & Provincialis peccata aliqua Præpositorum localium, (quod æque facere potest, ac si alterius subditi peccata essent,) nequaquam Parochus, Præpositus, & localis iurisdictionem in ea peccata habebunt, ac proinde neque eam delegare poterunt. Quod autem in societate peccata, quæ à S. Congreg. sunt referuata, si à Provinciali committantur, Præposito Generali, vel Confessario ab ipso deputato referuantur, & si committantur à Rectoribus, Provinciali referuata sunt supponitur in dicta Ordinari. gener. de casib. referuat. cap. 6. num. 6. ubi conceditur superioribus localibus in aliquem casum referuatum incidentibus, si non esset præsens provincialis, cui Rectorum casus referuatur, posse Confessarium eligere cum obligatione, & onere se provinciali sistendi: & idem pro provincialibus statuitur. Atque ita indicat Suarez

tom. 4. de relig. tract. 8. lib. 5. sum. tract. 6. cap. 10. quæst. 22. num. 17.

24. Neque ratio in contrarium urget. Fateor namque, peccatum, quod parocho, præpositi, & localibus sine vlla restrictione referuatur, posse absolui ab ipso parocho, præpositi, & localibus sine ab ipsis, sine à suis subditis committatur: quia censetur referuatum esse parocho, alisque præpositis pro tota sua communitate, cuius ipsi sunt partes. Secus, quando non absolute, & pro tota communitate ipsis referuatur: sed cum alicuius restrictione, & exceptione, uti in nostra Societate contingit, in qua casus à S. Congreg. pro tota religione referuati Præpositis localibus referuntur, non absolute, sed cum restrictione, & limitatione ad peccata suorum subditorum, & non ad peccata ab ipsis Præpositis commissa.

§. VI.

Qualiter ex confessione facta habenti potestatem absoluedi à referuatis, cesset referuatio, ita ut penitens possit ea peccata fateri Sacerdoti iurisdictionem habenti in peccata non referuata.

1. Confessio facta Superiori, tametsi absque absolute, tollit referuationem.
2. Concessa absolute à referuatis, sed inualide, tollit referuatio.
3. Eadem referuatio auferatur comparatione casuum, quos suis iniuincibiliter oblitus.
4. Apponitur quadam limitatio, sed non approbatur.
5. Alij limitant, ne procedat in delegatis. Sed reuocatur.
6. Quid dicendum tempore iubilæi, quod non licuitis.

1. Dico primò: Si factus fuisti superiori peccatum referuatum: ipse verò te absoluedum inferiori remisit, sublata est referuatio. Tum quia illa remissio est tacita iurisdictionis delegatio. Tum, quia fini, & præcepto referuationis sufficienter satisfecisti, cum expositus fueris penitentiam à superiore suscipere, & susceptam exequi. At, si sacerdoti delegato peccatum referuatum fatearis, ipse verò absolute, referuatio non tollitur: quia delegatus sola absolute sacramentali referuationem tollere potest, sic docet Suar. de penit. vlt. disp. 31. sect. 4. à numer. 2. ex parte Coninch. disp. 8. de penitent. dub. 12. conclus. 3. numer. 61.

2. Dico secundò, concessa per superiorem, vel illius delegatum absolute à casibus sibi in confessione declaratis, tametsi absolute nulla sit, quia confessio non fuit integra, neque cum dolore requisito, referuatio tollitur: & peccata manent absolueda à quolibet sacerdote potestatem habente in peccata mortalia. Sic ex communi sententia tradit Syluest. verbo, Confessio, 1. quæst. 19. Caietanus verbo, Casus, Henric. lib. 6. cap. 16. num. 5. Suar. disput. 31. sect. 4. numer. 9. Egidius de Coninch. disp. 8. dub. 12. conclus. 3. numer. 91. Etenim fini referuationis satisfactum est: siquidem superiori, vel illius vices habenti te præsentasti ab eo convenienter pro peccato referuato medicinam accepturus. Neque obstat, delegatum tollere non posse referuationem, nisi media absolute sacramentali quæ non est illa, in qua penitens est indispositus: quia esto ipse per se referuationem non auferat, superior ex recepta consuetudine, communi Doctorum auctoritate firmata, tollit, eo ipso, quo à suo delegato peccatum absoluitur.

3. Difficultas autem est, an idem sit dicendum de casibus, quorum fuisti in confessione oblitus iniuincibiliter. Nam de oblitis vincibiliter manifestum est, referuationem non tolli. Ponamus ergo, te confessum esse omnia peccata, quæ tibi memoriam occurrerunt, oblitus tamen fuisti cuiusdam referuati, tolliturne referuatio? Diverſe nequaquam tolli: quia fini referuationis, qui est, ut penitens se sistat superiori penitentiam, & medicinam peccati referuati accepturus, satisfactum non est. Nihilominus referuationem sublatam esse, communis firmat sententia apud Gabr. in 4. dist. 17. quæst. 1. art. 3. dub. 2. circa fin. Adrian. quæst. 4. de confess. §. Si petas Syluest. verbo, Confessio, 1. quæst. 4. Couarr. in c. Alma. 1. p. §. 11. numer. 2. Nauarr. cap. 26. num. 13. & in c. Consideret. §. Cantua. numer. 32. Emman. Va Confessio, numer. 7. Henric. lib. 6. cap. 16. numer. 5. Suar. disput. 31. sect. 4. numer. 15. Egidius de Coninch. disp. 8. de penitent. dub. 12. num. 93. Habens namque potestatem absoluedi à referuatis censetur velle penitentem legitime dispositum à peccatis liberare, quantum potest: cum autem possit à peccatis oblitis penitentem liberare quoad referuationem, tametsi non quoad obligationem ea directè confitendi, censetur id ipsum velle. Quod in peccatis oblituram referuatis manifestum est: siquidem Confessarius absol

absolvens à peccatis, prius intendit, si licite potest, pœnitentem à censura absolvere, qua ligatus est: quia absolutio censuræ absolutioni sacramentali præmittitur: quia censura sublata, & reservatio sublata est in aliis verò peccatis oblitis, quæ per se, & non ratione censuræ referantur; non est ita certum, velle confessarium reservationem tollere: at ex benigna interpretatione id Doctores communiter asserunt: quod sufficit, ut reservatio sublata esse intelligatur.

4. Limitant Suar. *disp. 31. sect. 4. num. 18.* & Valq. *q. 91. art. 3. dub. 5. n. 18.* id procedere tantum, cum pœnitens superiori accedit animo expresso, ut à reservatis absolatur: tunc enim si alicuius reservati oblitus sit, ab eius reservatione liber est: factus esset, quando communia peccata pœnitens confiteretur nullius reservati mentionem faciens, quia eo casu non est unde colligatur, velle pœnitentem à reservatione peccatorum liberari, cum nulla existimet se reservatione astringi, neque confessarium eam velle cedere. Sed limitatio mihi non probatur. Tum, quia reliqui Doctores huius limitationis non meminerunt, sed generaliter asseruerunt, concessa absolutione ab habente potestatem absolventi à reservatis reservationem tolli peccati oblitum. Tum, quia pœnitens, esto expressè non postulet sibi reservationem tolli: tacitè tamen, & interpretatiuè petit, quatenus petit à peccatis absolvi, quoad fieri possit: Confessarius verò, ut pœnitenti faueat, huic voluntati acquiescere censetur ex benigna Doctorum interpretatione, teste Egid. de Coninch. *disputat. 8. de pœnit. dub. 12. concl. 5. num. 93.*

5. Secundo, alij limitant, ne procedat in delegatis: sed tantum in Ordinariis: quippe Ordinarij nulla peccatorum confessione audita reservationem suo arbitrio tollere possunt: quia ab ipsis pendet: at delegati, quibus sola potestas absolventi à reservatis commissa est, reservationem non videntur tollere posse, nisi absolutione concessa. Cum ergo nullam oblitum peccati concesserit absolutionem, nequaquam ab illo reservationem auferunt. Hac tamen limitatio admittenda non est: quia Doctores asserentes, peccati oblitum reservationem tolli; generaliter loquuntur, siue confessio facta fuerit superiori, cui peccata sunt reservata, siue eius delegato. Ex hac autem generali Doctorum asseritione, cuius Pontifices, alique superiores concilij esse præsumuntur, probabilis desumitur interpretatio, quoties superiores delegatum constituunt, concedere facultatem, ut absolventi à peccatis reservationem tollat illorum, quorum pœnitens fuerit inuincibiliter oblitus. Atque ita tradit Egid. de Coninch. *disp. 8. de pœnitent. dub. 12. num. 94.* Quod à fortiori procedit, cum tempore Iubilei concedentis casus reservatos confiteris: eo enim ipso, quod bona fide, & animo lucrandi Iubileum confessus es, reservatio cuiuscunque peccati censetur sublata, ut docuit Suar. *de pœnit. disput. 31. sect. 4. numer. 20. et 24. Sayr. de pœnit. cap. 16. numer. 9.* Bonac. *disp. 5. q. 7. punct. 5. §. 5. à num. 1.*

6. Sed, quid dicendum, si de facto Iubileum non lucraris? Et quidem si cum ad confessionem accessisti, intentionem habebas non lucrandi Iubileum: nequaquam virtute illius à reservatis absolvi potes, quia non censetur Pontifex facultatem prædictam concedere, nisi in ordine ad Iubileum lucrandum. Si igitur non vis Iubileum lucrari, rationi consonum non est, ut potestate ob eum finem concessa fruaris. Verum, si cum accessisti ad confessionem, habuisti intentionem exequendi omnia pro Iubileo obtinenda requisita, esto, postmodum mutes intentionem, & ea non exequaris, absolutus à reservatis manes abique vlla obligatione te superiori sitendi: sicuti si omnia requisita ad Iubileum exequutus fuisses: quia facultas absolventi, licet detur ob finem Iubilei obtinendi: non tamen dependet ab illius consecutione: alius absolutio sacramentalis penderet à conditione futura. Sic Cordub. *sum. quest. 21.* Valq. *q. 91. art. 3. dub. 6. n. 6.* Suar. *disp. 31. sect. 4. n. 4. et 5.* Bonacina plures referens *disputat. 5. de pœnitent. quest. 7. part. 5. §. 5. n. 16.*

§. VII.

Qualiter Confessarius inferior potestate carens in reservata se gerere debet, cum pœnitens ad ipsum accedit.

1. Si à Superiore fuisti sacramentaliter absolutus à reservatis solis, ea inferiori non teneris fateri: sed sufficit fateri non reservata.
2. Quod, si inferiori accedas, neque absolutus à Superiore, nec sublata reservatione.
3. Negat Valque, te recipere Sacramentum, esto bona fide ad Superiorem accesseris.
4. Oppositum verius est.
5. Solum ratio contraria.
6. Urgente necessitate, etsi non extrema, bene potes ab inferiori absolvi cum obligatione comparandi.
7. An Sacerdoti simplici fieri eo casu confessio possit?
8. Qualiter teneris eo casu fateri.

9. An ob necessitatem confessionem faciens coram Sacerdote prædicto teneris reservata facere? Probabilis est teneri.

1. **D**upliciter accedere potes ad inferiorem sacerdotem absolventem. Primo, absolutus à superiore à casibus reservatis, vel absolutus ab eorum reservatione. Secundo non à casibus reservatis, esto Caietan. *verbo. Confessio. condit. 10.* Henric. *libr. 6. sum. cap. 15. num. 5.* Emman. *à verbo. Absolutio. n. 14.* existiment, inferiori Sacerdoti te fateri debere, non solum peccata non reservata, quæ superiori factus non es: sed etiam reservata, à quibus sacramentaliter absolutus fuisti, quia vni eademque Sacerdoti omnia peccata simul manifestari debent, ut docuit D. Thom. ab omnibus receptus 3. *part. in supplement. quest. 9. art. 2.* Probabilis est, sola non reservata te obligatum esse fateri, quod docent Nauarr. *cap. 9. num. 7.* Valent. *tom. 4. disput. 7. quest. 11. part. 1. post. med. vers. Sextus casus.* Suar. *disput. 31. sect. 1. num. 10.* Layman. *libr. 5. sum. tract. 6. cap. 12. concl. 3. sub. num. 8.* Bonac. *disput. 5. quest. 7. part. 5. §. 3. num. 4.* Ratio est: quia nec iure diuino tibi præceptum est, nec positio præcipi potest, eadem peccata bis clauibus Ecclesiæ subicere, sed si semel legitime clauibus Ecclesiæ subicere; & absolutionem illorum impetraveris, nulla superest obligatio ea confitendi, & ab eis absolutionem obtinendi. Neque obstat, vni eademque confessario omnia peccata mortalia esse simul confitenda: quia id est per se; factus verò per accidens, & in casu extraordinario, ut est, cum ob urgentem occasionem aliqua tantum peccata confessioni & absolutioni subiciuntur: postmodum non eas, sed ea, quæ superfuertunt, subici debent. Verum, si à superiore sacramentaliter absolutus non fuisti, sed solum à reservatione peccatorum liberatus, non est dubium te obligatum esse inferiori Sacerdoti omnia peccata mortalia, tam reservata quam non reservata fateri: quia indiges omnium illorum sacramentali absolutione, quæ per exemptionem à reservatione non conceditur.

2. Quod si neque absolutus à peccatis sacramentaliter, neque à reservatione inferiori Sacerdoti accesseris absolventis; videndum est, an aliqua necessitate premaris confitendi, tum ob præceptum confessionis; tum ob communionem recipiendam, quam absque scandalo, vel graui damno honoris, vitæ, vel fortunarum committere non potes; tum ob aliam causam: an verò nulla confitendi te urgeat necessitas. Si nulla ex prædictis virgaris necessitate, nequaquam potes confiteri Sacerdoti, qui in omnia tua peccata iurisdictionem non habet: quia nequit illa iudicare, & illorum absolutionem concedere. Dimidiare autem iudicium, & sola non reservata absolvi, alienum est à Christi institutione: alius simplex Sacerdos nulla stante necessitate possit pœnitenti auditus venialibus, & mortalibus absolutionem à venialibus concedere, & mortalia absoluenta Sacerdoti habenti in mortalia iurisdictionem remittere, quod est absurdum. Neque credendum est D. Thom. in *4. dist. 17. q. 3. a. 4. q. 2. ad 4.* Paludan. *ibid. qu. 5. art. 1. circa med.* Nauarr. *cap. Consideret. §. Cuius. de pœnitent. dist. 5. num. 13.* & alios plures relatos à Valq. Suar. Coninch. *locis allegandis*, contrarium docuisse. Nam, esto affirmarent absolute, inferiorem Sacerdotem absolvi posse pœnitentem casus reservatos habentem cum obligatione comparandi eorum Superiores; intelligendi sunt, ut inquit Suar. Valq. & Coninch. stante necessitate; secus illa cessante. Atque ita docent alii relatis Suar. *disp. 31. sect. 2. num. 3.* Valq. *quest. 91. artic. 3. dub. 9. à num. 8.* Coninch. *disput. 8. de pœnitentia, dub. 13. conclus. 3. num. 103.* Laymann. *libr. 5. sum. tract. 6. c. 11. qu. 5. n. 9.*

3. Solum est dubium, an, si eo casu bona fide prædicto Sacerdoti fatearis, verum Sacramentum, veramque absolutionem recipias, saltem illorum mortalium, quæ reservata non sunt? Negat Valque, *quest. 91. art. 3. dub. 9. vers. Ex dictis.* Motus: quia prædictus Confessarius Index non est cause sibi propolite, vtpote qui caret iurisdictione in reservata: iudicare autem non reservata omisso iudicio referentorum nequaquam potest, cum in eius potestate constitutum non sit iudicium diuidere, & absolutionem partiri. Aliàs si bona fide simplici Sacerdoti peccata venialia, & mortalia fatearis, verum Sacramentum recipies ob iurisdictionem, quam in peccata venialia Sacerdos habet. Neque obstat, si dicas, stante graui necessitate recipiendi Sacramentum, posse Sacerdotem auditis peccatis referentis & non referentis, absolutionem pœnitenti directè à non referentis concedere, & indirectè à referentis, sicuti si ea peccata essent inuincibiliter obliata. Ergo similiter poterit stante bona fide absolutionem eodem modo concedere. Non, inquam, obstat: quia stante necessitate confessus est Confessarius iustam habere causam diuidendi iudicium, & absolutionem quasi partitam concedendi; ideoque ex intentione solum à non referentis absoluit, à referentis verò absoluit, sicut ab oblitis; quatenus, inquam, reservata pugnant cum effectu gratiæ per absolutionem concessio. At, cum confessarius bona fide procedit, omnia sibi concessa iudicare